

✝ Pomhaj Bóh

Časopis ewangelskich Serbow

Budyšin, meja 1992
5. čislo · Lětnik 42

Bože słowo za nas

Jezus rjeknje: „Ja sym winowy pjenk, wy sće hałuzy.

Štóž we mni wostanje a ja we nim, tón přinjese wjele ploda.“ Swj. Jana 15,5.

Tute Chrystusowe słowo so namaka w přirunanju wo winowym pjenku. Nam wšěm drje su winowe pjenki, jich kajkosć, jich zamysł a nadawk znate. Snažno smy tež hižo přihladowali, kak je winčar w nalěcu winowe pjenki wobřezał. Njewužitne hałužki, kotrež plody njenje-su, wón wotrěza a přeč čisnje. Tak je zaručene, zo zawostate hałužki lěpše kitki a wjacje ploda přinjese. Naš Zbóžnik přiruna sam sebje z tajkim winowym pjenkom a nas čłowjekow z hałužkami, wot kotrychž plody wočakuje. Zdobom wón na to pokaza, zo jenož tón čłowjek dobre plody přinjese, kiž do njeho wěri a při nim wostanje, dokelž Chrystus jenož potom we nim a přez njeho skutkuje.

Što pak rěka, do Jezom Chrysta wěrić a při nim wostać? Při konfirmaciji wuznawamy před wosadu, zo wěrimy do Jezom Chrysta a zdobom slubimy, zo chcemy při nim wostać. To pak njeje někajka lochka wěc. My smy stabi a podležamy husto zawjednistwam swěta a služimy zemskim přiboham, wot kotrychž wuspěch, wjeselo a zbožo, zamóžstwo a derjeměće wočakujemy. Njejsu pak to wšo najbóle zemske kubła, kiž zahinu, znajmjeńša potom, hdyž je žiwjenja kónc? Jako křesćenjo pak wočakujemy wosebje njebieske, wěčne kubła. K tutym kubłam pak dopomha

nam jenož naš Knjez a Zbóžnik. Wón rjeknje: „Ja wam njedawam jako swět dawa.“ Swět pak nam nihdy te kubła dawać njemóže, kiž je nam Jezus Chrystus móc swjeho čerpjenja a wumřěca na křižu za nas hrěšnikow dobył. Wěčne žiwjenje, wěčny měr a pokoj je jenož tym slubjeny, kiž wostanu při winowym pjenku, to rěka we wěrje při našim Zbóžniku. Štóž při nim wostanje, přinjese wjele ploda.

Wjele ploda přinjese, to je potajkim nam wot Boha postajeny nadawk za tute naše žiwjenje. Kajke plody su to, kiž Bóh wot nas wočakuje? Su to naše wuspěchi, naše dobytki, naš dobry přikład (kiž druhim ludžom podawamy), naše prócowanja wo měr, wo prawdu a wěrnosć, naše wotewrjene wutroby a ruki za chudych, za přesčěhanych, za nuzu čerpjacych we našich wosadach abo na cyłym swěće? To wšo su chwalbyhodne plody a tež wažne a nuzne, dokelž bjez tajkeho pomocnistwa, zo mjez sobu jedyn druhemu služi a pomha, njemóhlo čłowjestwo docyla wobstać. Ale to wšo dokonjeja a činja tež pohanjo, kiž do našeho Boha a Knjeza Chrysta njewěrja.

Što pak Bóh Knjez nimo toho wšeho hišće wosebje wot nas křesćanow wočakuje? Mjenujcy to, zo jeho ze swojim žiwjenjom, ze swojimi mocami, ze swojimi

skutkami chwalimy a česćimy w Božich službach, w modlitwach a domjacych nutrnosćach, zo smy žiwi a skutkujemy po Božich džesac kaznjach a po najwjetšej kazni: „Ty dyrbiš Boha, swjeho Knjeza, lubować z cyłej swjowej wutrobu, dušu, myslu a ze wšitkej swjowej mocu a swjeho blišeho, kaž sam sebje! Japoštoł Pawoł naspomni w lišće na Galatiskich hišće nadrobnišo plody Swjateho Duchy, mjenujcy lubosć, wjeselosć, sćerpliwosć, měr, luboznosć, dobroćiwosć, wěru, pócćiwosć a mile wašnje.

Wězo, tajke plody budžemy jenož dokonjeć a přinjese, jeli nam Bóh Knjez za to te trěbne mocy přez Swjateho Duchy podawa. Wo tute mocy směmy Knjeza wšednje prosyć. Tohodla:

Džak Bohu Knjezeje spěwajće, kiž wowcy jeho stada sće, česć jemu dajće wjeseli; nam wšitkim to so zaleži.

Naš Bóh je luta dobrota, nam přeco swěrný wostawa, nas z wěčnej hnadu žohnuje, nam z prawdu swjowej pomhać chce.

Bóh Wótc, kiž nas je wuzwolił, Bóh Syn, kiž nas je wukupił, Bóh Duch, mjez nami džělawy, budž do wěčnosće chwaleny!“

(612,5–7)

J. Pahler

Kublanski dzeń 1992

Po zwučenym wašnju zeńdžechu so tež lětsa zaso ewangelscy Serbja Budyškeho wokrjesa pónđzeli, 24. februara, na Hornčerskej hasy. Započachmy zeńdženje z Božej službu. Liturg bě knjez farar na wotp. Paler a předar knjez superintendent Albert. Po modlerskim kěrlušu „Bóh chcył k nam z hnadu přistupić a nas wšěch požohnować“ (kěrl. 217) wukładowaše nam předar přirunanje wo symjenju, kotrež padnje na njeplódnju zemju, a wo symjenju, kotrež pak padnje na plódnju a přinjese sto króc plody (Luk. 8). Symjo w tutym přirunanju je Bože słowo.

Hdže padnje symjo, potajkim Bože słowo pola mje? Na plódnju abo njeplódnju zemju? Staj sej tute prašenje!

Z kěrlušom „Mi tajki zakład dyrbi wostać, kaž dołho žiwjenje tu mam“ (kěrl. 407,9) zakončichmy rańšu Božu službu.

Foto: A.L.

Po krótkej přestawce a powitanju přez knjeza superintendenta přednošowaše nam knj. sup. na wotp. Wirth wo létušim hesle: „Na swěće maće wy česnosť, ale njebojće so, ja sym swět přewinyt.“ „N je b o j c e s o!“ Tajki prikaz z erta našeho Zbóžnika. Za křescana w česności a w nuzy je wón pomoc a trošt. Knj. superintendent pokaza w přednošku tež na wohroženy swět a namjetowaše, w diskusiji wo tym přemyslować, kak móht kóždy wosobinsce k tomu přinošować, přez lutowanje we wšěch nastupanjach a swědomite wobchadjenje hromadu wotpadkow zmjeńšić atd. Jeli-žo chcemy swět za dalše generacije pomhać wobchować, njesměmy tutu problematiku wotstorkować. Po diskusiji a blidowym kěrlušu „Česć Bohu Knjezej dajmy, džak jemu zaspěwajmy“ (kěrł. 538) mějachmy wobjedowu přestawku. Wo serbskim cyrkwinskim žiwjenju w zašłym léće, kaž wosadne popoždnja, serbske Bože služby a rozhlósowe wysylanja, informowaše nas serbski superintendent. Tež na serbski cyrkwinski džeń, lětsa w Budestecach, wutrobnje přeprašeše. Što rěka za nas „wěra do Chrystusa“, wukładowaše nam w popoždnišim přednošku knjez farar Feustel. Wěra do

Chrystusa je puć, w strachach wobstać a strach přewinyć. Poddanstwo cyrkwyje rěka w ě r a, nic někajka, ale prawa wěra do Chrystusa. Bratr Kurt Latka nam z cyrkwinskih stawiznow z léta 1911 čitaše, kiž běchu při wobnowjenju cyrkwyje w Budyšinku nadešli. Při rozpominanju zaštych lét zwěsćichmy, zo je so cyrkwe před 80 lěty z nimale samsnymi problemami bēdžila, kaž džensa naša. Tuž bē rozprawa br. Latki za wšěch dosć zajimawa. Knjez farar Albert při skóńčnym słowje wšitkim džak wupraji, kiž su přednošowali a sobu přemyslowali. Z kěrlušom 618 „Na Boha so spušeć mamy, hdyž na njeho pohladamy, wón nas přez wšo žohnuje“ skóńčichmy kubłanski džeń. Džakujemy so Albertec swójbje, kotraž je nas tak derje pohosćila. Dokelž ma naš „Pomhaj Boh“ tež stajnje financne problemy, bēše kolekta tónraz jemu wěnowana. Štož smy slyšeli a nazhonili, to njech nas přewodža do wšědneho dnja. Bóh da, zo so klětu wšitcy zaso tu zetkamy. Wutrobnje přeprašamy dalšich ewangelskich Serbow na tutón kubłanski džeń. Kóždy léto swěrných wobdžělnikow přez smjerć zhubimy a bychmy so wjeselili, hdy by ličba zaso tróšku přiběrała abo znajmjeńša konstantna wostała. H.B.

wupraji a wo čož so hodži prosyć. Nichtó njeje hdy što lěpše ze słowami wuprajił. Wobjaty wot swojeje rozmołwy ze swójim njebjeskim Wótcom wuči Jezus swójich wučomnikow Wótčenaš. Kaž žiwe žórto žórta so tele słowa z Jezusoweje wutroby. Jeho žiwjenje bē cyle do wole Wótcoweje podate, wón bē so cyle poswjećil Božej česći. Cyrkwiny wučer Tertullian praji: W pačerju Knjezowym je wšo Jezusowe dobre poselstwo zapřijate. Katechumenoyo (ludžo, kotřiž wuknjechu, po křescanskej wěry žiwi być) mějachu jako najwážnišej modlitwe ja-poštołske wěrywuznaće a Wótčenaš znać. Liturgija cyrkwyje je ze wšeho spočatka modlitwu Knjezowu do swójeho porjada zapřijala. Po času su Wótčenaš tež swjatočnje z hlósom spěwali. Tež w našich wosadach znajemy tajki spěwany Wótčenaš. Prócujemy so, zo bychmy wšitcy křescenjo bōrže móhli zhromadnje spěwać tule najdrohtnišu modlitwu. Měrćin Salowski

„Naše nowiny a časopisy před 100 lěty“

Kejžor a kejžorka staj zańdženy tydžeń w Šćećinje pobytoj a so tam z wulkimi česćemi přijatoj. Blyšćate parady, wobhladanje lódnistwa a jědžow kaž rěčow poľne hosćiny wupjelnichu tón čas, na čož so kejžorka zaso do Potsdama wróći, kejžor pak do Danziga dale jěwši, so tam z podobnej swjatočnosťow powita.

W Sprejčanskim duchownym zastojnstwe je so přeměnenje stało. Za noweho fararja bu mjenujcy k. farski wikar Malink z Chołmca postajeny. Dotalny Sprejčanski farski wikar Breugst měješe so jako farski zastupnik do Chołmca přesydlit, je so pak spočatk tuteho měsaca – bohužel ze sobuwzaćom wšelakich zastojnskich pjenjow – zhubit, hōže, to njewě nichtó. PB, 22. meje 1892

Přispomnjenčko

Dwě njeđzeli do swjatkow wotměwa so w našej sakskej cyrkwi zetkanje žonow. To je dobra tradicija, kotraž ma so po mojim mēnjenju zdžeržeć. A tola je mi druhdy žel, zo je to runje na tutej njeđzeli, kotraž njese mjeno Rogate. Tute slowo přindže z laćonsčiny a rěka přeložene: Modlće so. Potajkim je to njeđzela, na kotrejž wosebje wo modlitwe přemyslujemy. A na to so druhdy tróšku zabudže. Mēnju, zo je modlenje za mnohich, bohužel tež za mnohich křescanow, něšto pōdlanskeho. Tohodla měto so wjace wo wuznamje modlitwy přemyslować. Modlitwa je rozmołwa z Bohom a nic někajki monolog. Tajka rozmołwa z Bo-

Za naše džeći

Pomocliwa Hanka

Meja je, a slónčko smaži, trawu, kwětki, ludzi praži.

Wšitcy wótre zdychuja:

Kajka je to suchota!

Mała lipka w zahrodce zrudna wěša hałozy. Łopješka z nej padaja, cytu zemju pokrjja.

Wróblk woła wo pomoc: „Mała lipka njem'že rosc. Nihdže njeje mročaľka, kiž by dešćik přinjesta.“

Hanka chwata z wulkej kanu spěšnje k studni po wodu.

Maľ lipce přiliwa wšitko, štož w kanje ma.

Wjesoly na koliku woła wróblk: „Džakuju.“

Lipka ta by wuschnyła, hdyž Hanka njeby pomhala.

T.M.

Rysowala: Iza Bryccyna

Najrjeńši pačer

Naše serbske slowo „pačer“ pochadža z laćonskeho „pater“. To rěka: wótč, nan. Pačerje spěwać tuž předewšim rěka: so modlit, „Wótčenaš“.

Hdyž Jezusowi wučomnicy swójeho mištra prošachu, zo by jich nawučil, prawje so modlit, je jich nawučit tónle pačer: Wótčenaš. Z prawom směmy tuž rjec, zo je to „pačer Knjezowy“. Swjataj scenikaj Matej (6,9 scć) a Lukaš (11,2 scć.)

staj nam tele drohtne slowa napisatoj. Wšitcy křescenjo so tónle najrjeńši pačer z časa přěnich křescanskich wosadow do džensnišeho modla, we wšěch časach, we wšěch rěčach. Wjele stow lét so jón tež my Serbja modlimy. Zhromadnje, na Božich službach, ale tež wosobinsce, wótre a mjelče, we wjeselu a zrudobje. Wótčenaš je wjeršk, króna wšeho modlenja. Tale modlitwa wobsahuje wšitko wažne, štož so hodži Bohu

hom ma za nas runje tak samozrozumliwa być kaž rozmołwa z mandželskej. Luther k tomu praji: „Tak kaž Šewc črije šije a krawc suknu, tak ma so křesćan modlić. Rjemjesto křesćana je modlitwa.“

Što pak mamy w modlitwje Bohu prajić? Měnju, zo wobsteji naša modlitwa z wulkeho džěla z próstwow. Wězo můžeme Boha w našich wšědnych starosćach wo pomoc prosyć. Ale njezabudźmy při tym na próstwu, kotruž je nas Jezus Chrystus wučil a kotraž rěka: „Twoja wola so stań.“

Při modlenju pak njemůžeme jenož na sebje myslić. K prawej modlitwje tež słuša, zo so za druhého modlimy. To rě-

ka, zo starosće druhého čłowjeka w našej modlitwje před Boha přinjesemy. To najwjětše, štož můžeme za druhého činić, je, zo so za njeho modlimy. Mi so zda, zo tute mysle Nižozemjanki Corrie ten Boom za nas cuze a njeznate su. Naša pomoc za druhého so w skutku pokazuje. Ale skutk a modlitwa słušetej hromadže. Naši wótojo to wědzachu, hdyž prajachu: Džěłaj a spěwaj! Wězo je ze spěwanjom wuspěwanje modlitwy měnjene.

Hdyž wo modlenju rozmyslujemy, potom dyrbymy tež na to myslić, zo njedyrbjał džak w našich modlitwach pobračować. Wo tym pak snano druhe raz něšto nadrobnišeho. S. Albert

Čitarjo pisaja

Sćelu Wam wutrobne postrowy z Ostrawy z Čěskostowakskeje!

Dnja 26.1.1992 sym woswječić swoje 75. narodniny. Zbožopřeća buchu tež w nowinach Čěskostowakskeje Ludoweje strony „Lidová demokracie“ wozjewjene, kotraž bu w lětach 1948 do 1989 přescěhowana a kotrejež člon sym hižo z lěta 1936 – nětke hižo 55 lět –, a tež ja buchu wot komunistiskeje strony cyły čas přescěhowany...

Wužiwam tutu přiležnosť, zo bych Was postrowił.

Wšitko dōstawam prawidlownje a džakuju so!

Što činiće a što je we Łužicy noweho?

Z postrowom Wam a Wašim sobubratram Alois a Věra Vymlátilec

Drasta serbskich paćerskich holcow w Budyskim kraju

(pokročowanje)

Njeswačanska wosada

Šěsć lět po Hodžijskich podawkach chcychu tež w Njeswačidle serbsku paćersku drastu wotstronić. K tomu pisaja „Serbske Nowiny“:

„Ludžički, kotřiž bychu so raz z knjezykami wujkowali, su w poslednim poseđenju cyrkwinneho předstejićerstwa namjetowali, zo bychu so holcy přichodnje w drasće po Pariskej modže konfirmowali. A čehodla? Powěda so, zo je jedna němska kublerka abo pachmanka na plachćički nōs moršćila, a tohodla dyrbja so nětko plachćički do stareho čapora čisnyć.“

Wjetšina Njeswačanskeho cyrkwinneho předstejićerstwa je drje namjetej přihłosowała, přetož lěta 1910 džěchu serbske paćerske holcy w „němskej“ drasće ke konfirmaciji. Reakcija we wosadze na tute wotstronjenje stareje tradicije wopisa so takle w „Serbskich Nowinach“:

„Powšitkownu rozhorženosć wubudźi to, hdyž widzjachmy zařdženu njeđzělu naše serbske konfirmantki bjez serbskich plachćičkow. Kajki bě to pusty, syry wobraz! Hdže bě ta pozběhowaca pobožnosć a pokornosć? Tón mudry muž je na tym zrudnym skutku wina, wšak je, Bohu džak, wot ludźi samych hołu wěrnosć jasne dosć slyšeć dyrbja. Hańba je to za nas Serbow, hdyž so rjane a zdobne naložki našich prjedownikow takle niča a kōncuja – někotrym ludžom k woli, phi a hańba!“

Najskeje běchu protesty z wosady woprawdže tak sylne, zo so wobzamknjenje cyrkwinneho předstejićerstwa zaso zběhny. Hižo přichodne lěto přiřdžěchu zaso wšitke serbske paćerske holcy w plachćičce, kaž to zaso ze „Serbskich Nowin“ zhonimy:

„Njeđzělu Palmarum běchu ke konfirmaciji do našeho Božeho doma konfirmantki w plachćičkach a žony w cankatych kapach přišle. Kajki bě to swjēdzenski, swjatočny napohlad, kōždy za-

Njeswačanske serbske paćerske džěci z fararjom Kaplerjom něhdže wokoto lěta 1930. (foto: Meister, reprodukcija: Maćij)

čuwaše, zo je tale serbska drasta z cyrkwinneho žiwjenja nastala a zo by z hrěchom bylo, ju z nowomodnej drastu zaměnić, kotruž běchu při lońšej konfirmaciji někotři hordačkojo zawjesć spytali. Rozdžěl mjez woběmaj drastomaj bě tak do wočow padacy, zo sebi nětko serbsku narodnu drastu při konfirmaciji čim bóle wažimy.“

Wurjadna wosebitosć je, zo běchu mjez kemšerkami tež „žony w cankatych kapach“, přetož serbska drasta wšědneho a swjēdzenskeho dnja běše so powšitkownje hižo w druhej poloency 19. lěstotka z wosadow zhubila, tež z Njeswačanskeje. Zo běchu sej ju žony runje k tutej konfirmaciji 1911 zaso z křiňow wučahnili a so woblekli, směny najskeje jako wědomu demonstraciju za serbsku drastu wobhladować. Mōžno tež, zo jewi so w tym wliw Njeswačanskeho serbskeho towarstwa „Jutrnic“, založeneho 1909, kotrež so wo hajenje serbskich tradicijow we wosadze prócowaše. „Jutrnic“ bě docpěla wěste wozrodjenje serbskeje drasty: Žony, kotrež tutu hišće wobsedzachu, so

ju časćišo k towarstwowym swjēdzěnjam woblečechu.

Nošenje plachćički a načolka wosta w Njeswačidle hišće dołho z tradiciju. Wo tym swědči rjad wuchowanych fotow. Dokelž bě tež ličba serbskich paćerskich džěci dosć wulka, skićeše dohi rjad čornozwoblěkanych holcow z bětymi plachćičkami wosebje powabliwy napohlad. Z lěta 1916 nam „Serbske Nowiny“ hišće raz rozprawjeja wo nadobnosći konfirmacije w serbskich drastach:

„Lětsa bołmōnčku je 26 serbskich konfirmantkow swōj křćenski slub w našim Božim domje wobnowiło. Wone běchu, kaž je to hač dotal w našej wosadze wašnje bylo, w plachćičkach k swjatočnosći přišle. Tale jednora, tola za konfirmaciju so jara přiřdžaca drasta so našim wosadnym jara spodoba. Hižo z pohladanjom na nju so w čłowjeku chutne, swjatemu skutkej přisprawne mysle zbudžuja, a nutrnosć za swjaty skutk so powyšja. Ludžo, kotřiž za cyrkwinske wašnje, kotrež su nam prjedownicy přepodali, praweho zrozumenja nimaju, su drje plachćički našich konfir-

mandkow wotstronić spytali, tola hač dotal njeje jich prócowanje žaneho wuspěcha měło.“

Hišće za čas fararja Kaplerja je so w Njeswačidle tuta tradicija hajila. Po serbskim wašnju šita zwjeršna drasta bě drje so mjezty z normalnej „němskej“ drastu zaměniła, ale při plachčićce z načolkom běchu wostali. Wotpožila je so tuta poslednja hišće žiwa warianta serbskeje drasty Budyškeho kraja najskerje na spočatku 30tych lět. Měrčin Nowak-Njehorński pisa lěta 1937:

„Jenož w jeničkej wosadze, w Njeswačidle, su serbske konfirmandki dlěje wobchowale pyšnu narodnu drastu, ale tež tam je nětko zašla.“

Dodawk

W mnohich kónčinach dožiwjamy džen-sa wěstu renesancu dawno wotpołożenych a po zdaću hižo zabytych narodnych drastow. Ludžo jich hódnotu a rjanosć znowa wotkrywaja, wučahnu je

z křinjaw abo dadža sej je nowe zešić, a noša je z hordosću na wosebitych swjedenjach.

Tež w Serbach tajke zjawy wobkedžbujemy: W katolskich Serbach, w Delnej Łužicy, we Wojerowskich a Slepjanskich kónčinach hižo zaso mnohe holcy a młode žony swojsku narodnu drastu wobsedža a so ju k zabawnym, k wjesnym a tež k cyrkwinskim swjedenjam zwoblěkaja.

Drasta ewangelskich Serbow Budyškeho kraja je so hižo wjele prjedy ze wšedneho žiwjenja zhubila kaž w tamnych serbskich kónčinach. Zo so wona hdy zaso wožiwi, sej džensa hišće njemóžemy předstajić. Za to zda so wona hižo předolho zabyta.

Wuzamknjena pak tež jeje renesanca njeje. Snadž budu ju raz naše wnučki a prawnučki na wosebitych dnjach nosyć? Za wožiwjenje drastow našeho naroda njeje ženje přepozdže.

Trudla Malinkowa

Konfirmacija w Njeswačidle lěta 1896

POWĚŚĆE

Nowe zwony za Michalsku wosadu

Michalska wosada w Budyšinje zhubi přez poslednju wójnu dwaj wot třoch zwonow, a tež zbytny njemóžeše wjace zwonić, dokelž bě so puknyl. Nětk poswjećichu so njedzeli Laetare, 29.3.92, tři nowe zwony.

Hižom wjele lět prócowaše so wosada wo nowe zwony. Tola za NDRski čas statnej lijerni w Apoldze a Pöbnecku za nas žane njeliještej. Po zjednočenju Němskeje steješe wjace lijernjow na wuběr, tola hižom nahromadźene pjenjezy njedosa hachu. Wosadni znowa woprowachu, zo móžachu so zwony skazać. Lijernja Mark w Brockscheidze (Eifel) je zhotowi. Zwony maja napisma w němskej a serbskej rěči: Čeśc budž Bohu we wysokosci. – Měr na zemi. – Čłowjekam dobre spodobanje. Tute tři napisma so wot prjedawšich zwonow přewzachu.

Na swjedenjskich kemšach bě cyrkej hač na poslednje městno wobsadźena. Mnozy hosćo běchu přijěli. Tak powitachu knjeza superintendenta Papaia, knjeza Marka z Brockscheida, knjeza Rißlera jako wěcywustojneho za zwony a zastupjerjow z partnerskeje wosady

z Nordheima, krajneho radu Ebermana, měšćanostu Schramma a dalších wjesnjanostow z wosadnych wsow.

Prědowanje dzeržeše superintendent Pappai na zakładze třoch napismow zwonow. Serbski superintendent Albert namotwješe, zo bychu zwony ze serbskim napismom tež dale Serbow k Božim službam wołali.

Kemše běchu ze wěskimi muzikalnymi poskićenjemi wupyšene. Tak skutkowachu pozawnski chór, katolski tachtantski chór, Michalski chór a mały orchester.

Zwony zwonjachu přeni raz njedzeli Palmarum, 12. 4. 1992.

M. Wirth

Dodawk

We februarskim čisle wuńdže mój přinošk wo Niemöllera składnostnje jeho 100. narodninow. Při přihotowanju njejsym zhoňil, hdy a hdže je zemrěl, a sym čitarjow prosyl wo pomoc. To je so stalo, a móžu džensa dodać, zo je Martin Niemöller zemrěl 6. 3. 1982, 92 lět stary w Wiesbadenje, hdžež bě lětdžesatki skutkował. Ja so džakuju knježnje Lubinje Šerakec z Časec za poki.

G.L.

Bukecy. 14. měrca swjećeše Emil Schneider swoje džewjěcđžesaćiny.

Wón je swoje žiwe dny bydlił a jako ratar skutkował we Łusku a hakle před dwanaće lětami so přesydlil do Bukec k swojej wnučce. Wón je swěrný Serb a je so tež z dalokeho Łuska swěru podal na serbske kemše w Bukecach. Nětko so jemu čežce chodži, ale hewak je hišće čify a strowy, porjadnje „Pomhaj Boh“ čita a so rady ze mnu po serbsku rozmołwja.

G.L.

Farar na wotp. Hinc Šolta

1. 5. 1992 wosomdžesatnik

Jako syn tužiskeju staršeju – nan z Njeswačidskeje wosady a mać ze Słonkec pola Dobruše – njebě w Drježdžanach za młode lěta serbsku rěč nawuknyl, ale hakle za studentski čas w Chwaćicach pola serbskeho wšeho fararja Zarjenka. Farar Šolta dosć derje serbsku rěč woknježi. We Łupoji, w Budyšinje na Michalskej a w Rakecach (1948–1965) je serbski přědował. My spominamy hišće, kak bě wón 1963 při poswjećenju nowych zwonow w Njeswačidle serbski swjedenjski přědar. Zrudni běchmy, hdyž wón před wjacce hač 25 lětami so do Drježdžan sčahny. Ale tež tam je so lěta dolho wo serbske Bože služby starał. Jeho syn Michal je za fararja w Chwaćicach. Lubemu jubilaraj smy džakowni za wšu prócu wo připowědženje Božeho słowa w serbskej rěči. Boh Knjez zaplać jemu jeho swěru a spožć jemu měrný wječor žiwjenja.

Přeprošujemy

3. 5. – 2. njedzela po jutrach

10.00 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Budyšinje na Michalskej (Albert) w samsnym času Boža služba za džěci 11.45 hodž. nutrnosć w rozhłosu 13.30 hodž. kemše w Budestecach (Albert)

10. 5. – 3. njedzela po jutrach

8.30 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Poršicach (Malink) 9.00 hodž. kemše w Debsku (Albert) 10.00 hodž. kemše w Hrodzišću (Malink)

17. 5. – 4. njedzela po jutrach

11.45 hodž. nutrnosć w rozhłosu

31. 5. – 6. njedzela po jutrach

8.30 hodž. kemše w Minakale (Feustel) 11.45 hodž. nutrnosć w rozhłosu 19.00 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Smječkacach (Albert)

7. 6. – 1. džen swjatkow

13.30 hodž. kemše z Božim wotkazanjom w Budestecach (Albert)

8. 6. – 2. džen swjatkow

10.00 hodž. kemše w Budyšinje na Michalskej, w samsnym času Boža služba za džěci

10.00 hodž. kemše w Bukecach (Malink)

11.45 hodž. nutrnosć w rozhłosu

Pomhaj Boh, časopis ewangelskich Serbow. Rjaduje Konwent serbskich ewangelskich duchownych. – Ludowe nakładnistwo Domowina, Budyšin, Sukelnska 27. Redaktor a skazanki: sup. Siegfried Albert, Serbski kěrchow, 8600 Budyšin, tel. 4 22 01. – Čiść: Serbska čišćernja – t. z w. r. – w z. w Budyšinje. – Wuchadza jónkróc za měsac. Přinoški a dary na konto: Sorbische evangelische Superintendentur Bautzen, Sp. Bautzen 30 000 110. – BLZ 850 549 62